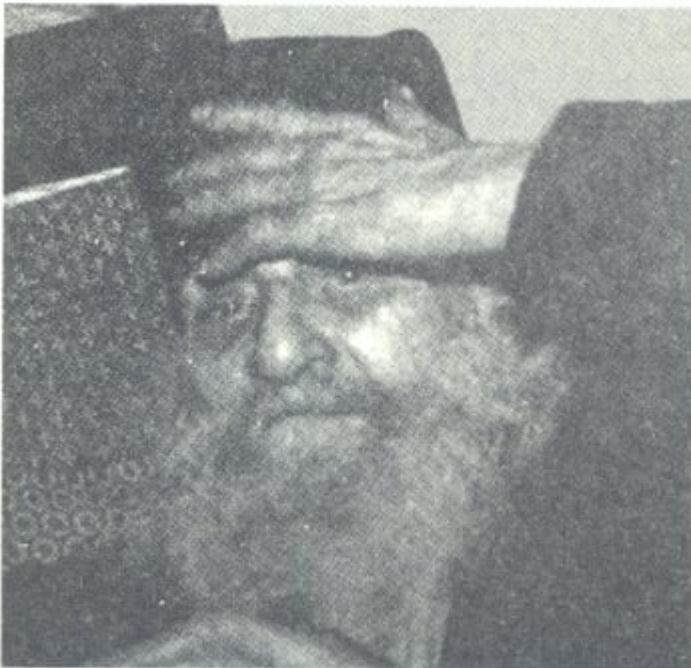
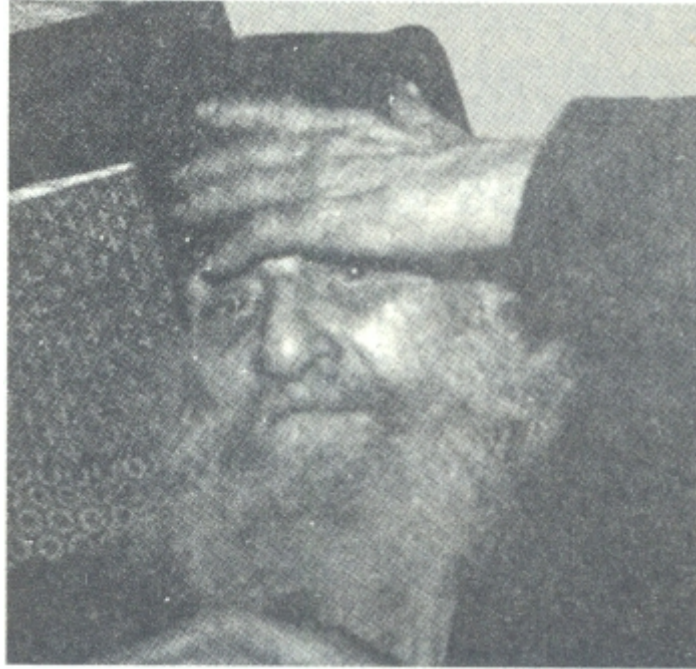

5 Φεβρουαρίου 2025

Μοναχός Δαυίδ Διονυσιάτης (1890 - 5 Φεβρουαρίου 1983)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Δαυίδ Διονυσιάτης

Το ασκητικό μοναστήρι του Διονυσίου στα μικρά κελιά του έκρυψε και φύλαξε μεγάλους αγωνιστές, καλούς φίλους του Θεού, διαδόχους αγίων. Μια τέτοια οσιακή μορφή, με αγγελική ψυχή, είναι του ταπεινού και πράου, απλού και άκακου,

χαριτωμένου και χαρούμενου π. Δαυίδ.

Ο κατά κόσμον Δήμος Φλώρος του Βασιλείου και της Μαρίας γεννήθηκε στο χωριό Κτιστάδες της Άρτας το 1890. «Το πιο σπουδαίο, έλεγε, που του έμαθαν οι γονείς του ήταν ν' αγαπά πολύ τον Θεό». Πεντάχρονος είδε τον ουρανό ν' ανοίγει και ν' αντικρίζει τ' αγγελικά τάγματα και τους αγίους του Θεού. Πάλι κάτι είδε όταν ήταν έφηβος. Άφοβος υπόμενε τις δαιμονικές παγίδες. Με το σημείο του σταυρού και την επίκληση της Παναγίας πάντοτε ελευθερωνόταν. Οι γονείς του όμως δεν τον άφηναν να μονάσει. Έτσι τον νύμφευσαν. Από τον γάμο του απέκτησε δύο παιδιά και περιουσία. Τ' άφησε όλα και το 1952 ήλθε στο Περιβόλι της αγαπημένης του Παναγίας να γίνει μοναχός, καθώς έλεγε: «Ήρθα να προσφέρω στον Κύριο τα γεράματά μου, αφού δεν μπόρεσα να δώσω τα νιάτα μου». Έμεινε λίγους μήνες στη μονή Γρηγορίου και μετά κοινοβίασε στη μονή Διονυσίου. Εκάρη μοναχός το 1955.

Παρότι ήλθε μεγάλος στη μονή, είχε νεανικό πόθο για αγώνες ασκητικούς. Συνέχεια ήταν με το «ευλόγησον» και το «να είναι ευλογημένο». Έλεγε ο ίδιος: «Ένοιωθα χαρά και ευχαρίστηση να κάνω το καλό για τους άλλους». Έλεγε με απλότητα συνεχώς το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». Είχε αγγελοφάνειες και δαιμονοφάνειες. Ο τίμιος σταυρός, η Παναγία και ο Τίμιος Πρόδρομος τον προστάτευαν. Είχε γεμίσει με σταυρούς το κελλί του. Ήξερε ότι «όπλον κατά του διαβόλου τον σταυρόν σου ημίν δέδωκας». Η μακάρια απλότητά του τον έσωζε. Όταν τον ρώτησαν, γιατί δεν τον βλέπουν όλοι τον δαίμονα, απάντησε: «Και σε σας παρουσιάζεται, αλλά δεν τον βλέπετε. Άμα έχει ο άνθρωπος πάθη, κακίες, αμαρτίες, έχει μέσα στην καρδιά και στο μυαλό του τον διάβολο. Γιατί αυτός κάνει όλα αυτά τα πράγματα και η κακή προαίρεσις του ανθρώπου. Αυτός, μωρέ παιδί μου, παρουσιάζεται μόνο στους πράους και ταπεινούς. Ξέρεις, αυτούς τους φοβάται, αλλά δεν μπορεί να τους κάνει τίποτε, διότι είναι με τον Χριστό».

Άλλοτε πάλι έλεγε σ' ένα μοναχό, που επίμονα τον ρωτούσε: «Η υπακοή σου χαρίζει ειρήνη, χαρά και πόθο για τον Χριστό και η ελεημοσύνη είναι μεγάλο πράγμα. Μ' αυτή πας όρθιος στον παράδεισο. Σου συγχωράει όλα τα αμαρτήματα. Στα συγχωράει ο Θεός. Κατάλαβες; Κακό μεγάλο είναι η υπερηφάνεια. Πω, πω πόσο την αποστρέφεται ο Θεός! Όχι σαν τον Φαρισαίο, που έλεγε εγώ δίνω και δίνω ..., γιατί το βραβείο το πήρε εκείνος που κτύπαγε τα στήθια ...».

Αφιλόδοξος, ακενόδοξος, ακατήγορος, ειρηνικός, νηφάλιος, ησύχιος. Ένα μεγάλο, άκακο, απλό παιδί. Στις 5.2.1983, μέσα στην παγωνιά του χειμώνα, ύστερα από μία επιδημία γρίπης, πέταξε η ψυχή του ψηλά σαν πουλάκι. Ο ηγούμενος παπα-Χαράλαμπος (+2000) είπε: «Πολλά καλογέρια, που εδιάβαζαν δίπλα στο σκήνωμά του το Ψαλτήρι, παρηγορούντο με δάκρυα κατανύξεως, πράγμα που μαρτυρεί ότι η ψυχή του βρήκε τόπο στην δόξα του Θεού. Αιωνία του η μνήμη».

Πηγές - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου. Δ.Μ.Γ., Γέρων Δαΐδ ο Διονυσιάτης, Ο Όσιος Γρηγόριος 8/1983, σσ. 89-97 (απ' όπου και η φωτογραφία).

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ. 1051-105.